

10. møde.

Onsdag den 23. oktober kl. 13.

Formanden:

Fra medlem af folketinget *Poul Westergaard*, der har haft orlov på grund af midlertidig udsendelse i offentligt hverv, har jeg modtaget meddelelse om, at han fra og med den 23. oktober atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Lis Starckes*, hverv som midlertidigt medlem af folketinget er her-efter ophørt fra nævnte dato at regne.

Fra medlem af folketinget *Ingeborg Gjerding* har jeg modtaget meddelelse, om, at hun på grund af sygdom ikke vil kunne give møde i tinget i mindst 7 dage, hvorfor hun anmoder om orlov fra og med den 24. oktober og om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Udvalget for forretningsordenen har afgivet betænkning og indstilling angående folketingets samtykke i henhold til grundlovens § 57 (Mogens Glistrup).

Medlemmer af folketinget *Svend Andersen* (Roskilde amt), *Holten*, *Børge Pedersen* og *Poulsgaard* har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om film og biografer.

I skrivelser af 16. oktober 1974 meddeler handelsministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed,

forslag til lov om ændring af lov om skibsregistrering,

forslag til sønæringslov og

forslag til lov om ændring af lov om søfartsskoleuddannelse.

Medlemmer af folketinget *Freddy Madsen*, *Fuglsang*, *Kaj Hansen*, *Knud Jespersen*, *Ib Nørlund* og *Hanne Reintoft* har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ophævelse af lov om arbejdsretten.

Med skrivelser af 21. oktober 1974 har undervisningsministeren fremsendt skriftlige besvarelser af et af folketingsmedlem *Ingolf Knudsen* og et af folketingsmedlem *Højland* stillet spørgsmål.

Endvidere er der med skrivelser af 22. oktober fra arbejdsministeren fremsendt skriftlige besvarelser af tre af medlem af folketinget *Erling Dinesen* stillede spørgsmål.

Spørgsmålene og besvarelserne vil blive optaget i Folketingstidende.

I skrivelse af 2. d. m. anmoder indenrigsministeren om, at der af folketinget udpeges 4 personer til for perioden fra den 1. januar 1975 til udgangen af året 1978 at indtræde som medlemmer af *værnepligtsnævnet* samt en stedfortræder for hver af disse.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Svend Andersen* (Roskilde amt) (FP):

Jeg tillader mig herved at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om film og biografer*, idet jeg vedrørende motiveringen for fremsættelsen skal henvise til lovforslagets bemærkninger.

Handelsministeren (*Nyboe Andersen*):

Hermed har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om forsikringsvirksomhed*.

Forslaget er udarbejdet på grundlag af to af Rådet for De europæiske Fællesskaber den 24. juli 1973 vedtagne direktiver henholdsvis om samordning af bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed, bortset fra livsforsikring (skadesforsikringsdirektivet), og om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden for direkte forsikring, bortset fra livsforsikring (etableringsdirektivet).

Gennemførelsen af de to direktiver i Danmark gør, at det er nødvendigt at foretage en række ændringer i lov om forsikringsvirksomhed. Ændringerne skal ifølge direktiverne være gennemført inden 18 måneder regnet fra notifikationen, dvs. inden den 1. februar 1975 og — bortset fra overgangsbestemmelserne — være trådt i kraft inden den 1. februar 1976.

De europæiske Fællesskabers bestræbel-

[Handelsministeren.]

ser på at harmonisere medlemslandenes lovgivning om forsikring har deres baggrund i ønsket om derved at lette forsikringsvirksomhedernes etablering uden for deres hjemland og dermed skabe større konkurrence på forsikringsområdet.

En meget stor del af præmiebetalingerne i de ni EF-lande tilfalder de nationale selskaber. Det er således kun en ringe del af forretningerne, der formidles gennem agenturer o. lign. fra udenlandske selskaber. Dette understreger behovet for en åbning af grænserne.

Det første resultat af samarbejdet på forsikringsområdet var direktivet af 25. februar 1964 vedrørende genforsikring. Det har ikke voldt vanskeligheder her i landet at acceptere dette, der er udarbejdet før vort medlemskab af fællesmarkedet. Også før gennemførelsen af dette direktiv kunne denne form for forsikringsvirksomhed udøves frit her i landet af udenlandske selskaber, hvad enten de etablerede sig her med datterselskaber, oprettede generalagenturer eller drev deres virksomhed i form af tjenesteydelser.

Det næste rådsdirektiv på forsikringsområdet var direktivet af 24. april 1972 om en indbyrdes tilnærmelse af medlemslandenes lovgivning om ansvarsforsikring for motor-køretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse.

Sigtet med dette direktiv var en ophævelse af kontrollen med det grønne forsikringskort for motorkøretøjer, der er indregistrerede i medlemslandene, såvel ved Fællesskabets indre som ved dets ydre grænser.

Ophævelsen af denne kontrol betyder ikke blot et skridt henimod indførelsen af den frie trafik inden for fællesmarkedet og imellem dette og de tredjelande, der har tilsluttet sig ordningen, men for de forsikrede betyder ordningen også væsentlige praktiske og administrative lettelser.

Om lovforslagets hovedpunkter skal jeg gøre følgende bemærkninger:

Skadesforsikringsdirektivet og etableringsdirektivet omfatter ikke livsforsikringsvirksomhed. Det er imidlertid af praktiske, administrative grunde foreslået, at enkelte af lovforslagets bestemmelser også finder anvendelse på livsforsikringsvirksomhed; det gælder særligt reglerne om

koncession og om beregningen af det kapitalgrundlag, som et selskab skal være i besiddelse af.

Blandt de nydannelser, som skadesforsikringsdirektivet vil medføre, er koncessionsprincippet. Efter forslaget vil et forsikrings-selskab fremtidig kun kunne drive direkte forsikringsvirksomhed her i landet, når det har fået forsikringsrådets tilladelse (koncession) dertil. En koncession gives for en eller flere forsikringsklasser. Inddelingen i klasser står i forbindelse med det forhold, at kapitalkravene varierer efter arten af de forsikringer, et selskab agter at tegne.

Efter gældende lov skal et aktieselskab, der ønsker at drive skadesforsikringsvirksomhed her i landet, have en aktiekapital, hvis mindstebeløb er fastsat i loven og afhænger af, hvilke forsikringer der tegnes. For livsforsikringsaktieselskabers vedkommende fastsætter forsikringsrådet aktiekapitalens størrelse. Den skal dog være mindst 1 mill. kr. Gensidige forsikrings-selskaber skal normalt have en garantikapital, hvis størrelse fastsættes af forsikringsrådet. Vil selskabet drive livsforsikringsvirksomhed, skal garantikapitalen mindst være på $\frac{1}{2}$ mill. kr.

Efter forslaget skal et forsikrings-selskab, hvad enten det er et aktieselskab eller et gensidigt selskab, have en egenkapital, der fastsættes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af skader over et vist antal regnskabsår, dog således at selskabet altid skal være i besiddelse af en vis mindstekapital, der fastsættes under hensyn til de forsikringsarter, som selskabet arbejder med.

Denne nye beregningsmetode vil betyde, at der vil blive stillet strengere krav til egenkapitalens størrelse i skadesforsikringsaktieselskaber end efter de gældende regler, der dog er stærkt forældede. Disse krav kan de fleste selskaber opfylde.

Der vil efter forslaget også blive stillet strengere kapitalkrav til udenlandske forsikrings-selskaber, der har generalagentur her i landet. Efter de gældende regler skal sådanne selskaber ud over at have midler her i landet til dækning af selskabets forpligtelser i danske kroner deponere værdipapirer til en i loven nærmere bestemt værdi, afhængig af, hvilke forsikringer selskabet vil tegne.

Efter forslaget skal et udenlandsk sel-

[Handelsministeren.]

skab, ud over hvad der er nødvendigt til dækning af selskabets forpligtelser — altså også forpligtelser i udenlandsk valuta — være i besiddelse af en egenkapital for den forsikringsbestand, der henhører under generalagenturet. Kapitalen skal beregnes efter samme regler som for indenlandske selskaber.

For forsikringsselskaber, der har deres hjemsted uden for De europæiske Fællesskaber, stilles der yderligere det krav, at aktiver svarende til egenkapitalen skal være anbragt her i landet. Når tilsvarende regler ikke skal gælde for selskaber hjemmehørende inden for De europæiske Fællesskaber, står det bl. a. i forbindelse med, at det påhviler tilsynsmyndigheden i det land, hvor det udenlandske selskab har sit hovedsæde, at påse, at det pågældende selskab har en egenkapital, der er tilstrækkelig i forhold til selskabets samlede forsikringsvirksomhed, dvs. både i hjemlandet og i udlandet.

Forslaget vil i øvrigt indebære, at der i overensstemmelse med direktivets bestemmelser skal finde et snævert samarbejde sted mellem tilsynsmyndighederne inden for De europæiske Fællesskaber med det formål at sikre forsikringstagernes interesser bedst muligt.

De bygningsbrandforsikringsselskaber, der i henhold til særlige love står under tilsyn af justitsministeriet, vil efter forslaget blive omfattet af lov om forsikringsvirksomhed og dermed blive undergivet forsikringsrådets tilsyn.

Det ville, uanset at hovedparten af disse selskaber omfattes af skadesforsikringsdirektivet, være muligt at opretholde de gældende særlove, men med en række ændringer på grundlag af direktivet. Dette ville dog betyde, at forsikringsselskaber, der ønskede at tegne brandforsikring for såvel bygninger som for løsøre, skulle have koncession fra såvel justitsministeriet som forsikringsrådet, hvortil ville komme en række praktiske vanskeligheder, f. eks. med hensyn til beregningen af egenkapitalens størrelse og samarbej-

det med andre tilsynsmyndigheder inden for De europæiske Fællesskaber.

Nogle af bygningsbrandforsikringsselskaberne omfattes ikke af direktivet, men af hensyn til den særlige betydning, disse selskaber har for realkrediten, må det anses for rigtigst, at de omfattes af reglerne i lov om forsikringsvirksomhed.

For lokale gensidige selskaber med særligt begrænset formål indeholder den gældende lov forskellige lempelser, navnlig med hensyn til reglerne om stiftelse, om regnskabsaflæggelse og om udgifter til tilsynet.

Disse selskaber omfattes efter den foreslåede afgrænsning af selskaberne ikke af skadesforsikringsdirektivet, og deres kapital vil derfor kunne fastsættes til et lavere beløb end det, der kræves for de selskaber, som må indrette sig efter direktivet.

Medens kredsen af de selskaber, der efter gældende lov er underkastet de lempelige regler, består af selskaber, der ikke tegner lovpligtig ulykkesforsikring, motorkøretøjsforsikring, kautions- eller kreditforsikring, vil kredsen efter forslaget blive begrænset til selskaber, der kun tegner forsikringer mod ulykke og sygdom eller forsikringer for husdyr.

Baggrunden for denne ændring er foruden direktivets krav bl. a. den, at der i de senere år er sket en forøgelse af risikoen inden for de fleste af disse forsikringsgrene, således at det må være rigtigst, at disse selskaber fremtidig underkastes lovens almindelige regler.

De strengere kapitalkrav, der efter forslaget vil blive stillet til forsikringsselskaberne, skal under alle omstændigheder også gælde for de mindre, gensidige selskaber. Det må derfor forventes, at en hel del af disse selskaber — også på grund af udviklingen inden for forsikringsbranchen, der går i retning af større enheder — vil slutte sig sammen med andre selskaber. Adskillige af disse selskaber har imidlertid vedtægtsbestemmelser, der gør det vanskeligt at gennemføre sammenslutninger, og lovforslaget

[Handelsministeren.]

indeholder derfor bestemmelser, der skal lette denne proces.

Med henblik på at lette overgangen til de nye regler er der i det omfang, direktivet tillader det, foreslået en række overgangsbestemmelser.

Når man ser den hidtil gældende meget forskelligartede nationale lovgivning med hensyn til adgangen til at udøve forsikringsvirksomhed, kan det fastslås, at De europæiske Fællesskaber med vedtagelsen af de 2 direktiver har nået et betydningsfuldt resultat. Det er lykkedes at forene lande med tradition for en meget liberalistisk lovgivning på dette område og lande med en langt mere rigoristisk lovgivning.

Det må ventes, at Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber vil betyde nogen øget konkurrence på forsikringsområdet, formentlig navnlig for så vidt angår store forsikringer og store virksomheder inden for sø- og transportforsikring, luftfart, industri og handel. Konkurrencen vil antagelig også blive påvirket af, at en række erhvervsvirksomheder inden for fællesmarkedet vil blive etableret i flere fællesmarkedslande og dermed få kontakt med forsikringsselskaber i flere af disse lande.

I et vist om end begrænset omfang har Danmarks indtræden i fællesmarkedet allerede været medvirkende til, at danske forsikringsselskaber har gennemført fusioner med det formål at nedbringe omkostningerne og styrke økonomien med henblik på den fremtidige konkurrence.

For forsikringstagerne vil en sådan udvikling ikke kunne give anledning til ulemper, idet udenlandske forsikringsselskaber foreløbig kun vil kunne operere her i landet under de danske tilsynsmyndigheders kontrol og i overensstemmelse med danske bestemmelser om forsikringsvirksomhed, således som disse vil blive tilpasset gennem harmoniseringen. Harmoniseringen vil ikke medføre nogen lempelse, men nærmere en skærpelse af de danske regler. Samarbejdet mellem tilsynsmyndighederne og de mere detaljerede bestemmelser om etablering i et andet medlemsland vil betyde en meget væsentlig forbedring af tilsynet med udenlandske forsikringsselskaber.

Idet jeg i øvrigt henviser til de til lovforslaget knyttede bemærkninger, tillader

jeg mig at anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om skibsregistrering*.

I den sidste 5 års periode er antallet af dokumenter, der anmeldes til registrering ved skibsregistret, steget med ca. 50 pct. samtidig med, at fremkomsten af nye og komplicerede rederiformer i væsentlig grad har forøget arbejdet med registrering af de enkelte dokumenter.

Dette har medført, at ekspeditionstiden i skibsregistret er blevet væsentligt forøget og nu har nået en længde, som nødvendiggør, at der træffes foranstaltninger til afhjælpning af forholdene.

Der er allerede truffet forberedelser til at skaffe skibsregistret forbedrede lokaleforhold og yderligere personale, og samtidig søger man på forskellig måde at rationalisere arbejdsgangen.

En af de opgaver, som belaster skibsregistrets personale, er fremsendelsen af genparten af samtlige registrerede dokumenter for skibe med hjemsted uden for København til det distriktskontor, i hvis område skibet er hjemmehørende, med henblik på indsættelse i en særlig for det pågældende skib indrettet distriktsmappe.

Det er handelsministeriets indtryk, at adgangen til at skaffe sig orienterende oplysninger om et skib ved gennemsyn af distriktsmappen kun benyttes i ringe omfang, og da der til skibsregistret kan være anmeldt rettigheder, som ikke fremgår af distriktsmappen, vil det, for at få fuldstændige og ajourførte oplysninger om et skib, alligevel være nødvendigt at rette henvendelse til skibsregistret.

Som et led i rationaliseringen af arbejdet i skibsregistret foreslås det derfor, at ordningen med distriktsmapper ophæves. Direktoratet for toldvæsenet, hvis personale forestår distriktskontorerne i provinsen, har intet at indvende imod forslaget.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Endelig har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til søværingslov* og